

Oikeustapauskokoelma

Asia C–551/16

J. Klein Schiphorst
vastaan

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Ennakkoratkaisupyyntö – Centrale Raad van Beroep)

Ennakkoratkaisupyyntö – Sosiaaliturva – Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välinen sopimus – Sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittaminen – Asetus (EY) N:o 883/2004 – 7, 63 ja 64 artikla – Työttömyysetuudet – Työtön, joka menee toiseen jäsenvaltioon – Etuuksia koskevan oikeuden säilyttäminen – Kesto

Tiivistelmä – Unionin tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 21.3.2018

Sosiaaliturva — Siirtotyöläiset — Työttömyys — Työtön, joka siirtyy toiseen jäsenvaltioon — Etuuksia koskevan oikeuden säilyttäminen — Kolmen kuukauden määräaika — Pidentäminen — Kansallisten viranomaisten harkintavalta — Rajat — Kansallinen toimenpide, jolla velvoitetaan toimivaltainen laitos hylkäämään kaikki hakemukset tällaisesta pidentämisestä, paitsi jos tulos voisi olla kohtuuton — Hyväksyttävyyys

(Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 883/2004 64 artiklan 1 kohdan c alakohta)

Sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004 64 artiklan 1 kohdan c alakohtaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle toimenpiteelle, jolla velvoitetaan toimivaltainen laitos lähtökohtaisesti hylkäämään kaikki hakemukset työttömyysetuuksien maastavientiajanjakson pidentämisestä yli kolmeen kuukauteen, ellei mainittu laitos katso, että hakemuksen hylkääminen johtaisi kohtuuttomaan tulokseen.

Tästä on huomattava, ettei tällä asetuksella luoda yhteistä sosiaaliturvajärjestelmää vaan annetaan erillisten kansallisten järjestelmien jäädä edelleen voimaan, ja asetuksen tarkoituksena on ainoastaan näiden järjestelmien yhteensovittaminen sen takaamiseksi, että henkilöiden oikeutta vapaaseen liikkuvuuteen voidaan tosiasiallisesti käyttää. Mainitussa asetuksessa sallitaan siten säilyttää erilliset järjestelmät, joiden perusteella syntyvät erilliset saatavat erillisiltä laitoksilta, joihin nähden edunsaajalla on välittömiä oikeuksia joko yksinomaan valtiosisäisen oikeuden nojalla tai valtiosisäisen oikeuden nojalla täydennettynä tarpeen vaatiessa unionin oikeudella (ks. vastaavasti tuomio 19.9.2013, Brey, C-140/12, EU:C:2013:565, 43 kohta ja tuomio 14.6.2016, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, C-308/14, EU:C:2016:436, 67 kohta).

Lisäksi on todettava, että unionin tuomioistuin on jo asetuksen N:o 1408/71 mukaisesti todennut, että oikeus työttömyysetuuksien säilymiseen kolmen kuukauden ajanjakson ajan edistää työntekijöiden vapaan liikkuvuuden varmistamista (ks. vastaavasti tuomio 19.6.1980, Testa ym., 41/79, 121/79 ja 796/79, EU:C:1980:163, 14 kohta). Tällainen johtopäätös on tehtävä myös asetuksen

N:o 883/2004 osalta sikäli kuin siinä – paitsi taataan työttömyysetuuksien maastavienti kolmen kuukauden ajanjaksolla – myös sallitaan tämän ajanjakson pidentäminen enintään kuuteen kuukauteen.

Tästä johtuu, että asetuksen N:o 883/2004 64 artiklan 1 kohdan c alakohdassa taataan työttömyysetuuksien maastavienti vain kolmen kuukauden ajanjakson ajan, mutta sallitaan kuitenkin kansallisen oikeuden nojalla mainitun ajanjakson pidentäminen enintään kuuteen kuukauteen.

Niistä perusteista, joilla toimivaltainen laitos voi pidentää työttömyysetuuksien maastavientiajanjaksoa enintään kuuteen kuukauteen, on todettava, että kun käsiteltävän asian tilanteen tavoin kyseinen jäsenvaltio käyttää asetuksen N:o 883/2004 64 artiklan 1 kohdan c alakohdan loppuosassa tarkoitettua mahdollisuutta, sen on tässä asetuksessa vahvistettujen perusteiden puuttuessa toteutettava unionin oikeutta noudattaen toimivaltaisen laitoksen harkintavaltaa rajaavia kansallisia toimenpiteitä muun muassa tarkentamalla edellytykset, joilla työttömyysetuuksien maastavientiajanjakson pidentäminen yli kolmeen kuukauteen ja enintään kuuteen kuukauteen on myönnettävä tai joilla sitä ei ole myönnettävä työttömälle, joka menee toiseen jäsenvaltioon hakeakseen sieltä työtä.

(ks. 44–46, 51 ja 54 kohta sekä tuomiolauselman)